

Ὁ Κύριος Μανούσος γράψας διάφορα ποιήματά του εἰς τὴν δημό-
δη ἐκείνην γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν κατέστησε μελίρρηκτον ἢ θεόπνευ-
στος Μοῦσα τοῦ Σολωμοῦ, μὰς παρεχώρησεν εἰς δημοσίευσιν τὸ κά-
τωθι ἐκ τῶν ἀνεκδότων του, τὰ ὅποια δι' ἀγγελίας του ὑπεσχέθη νὰ
προσφέρῃ εἰς τὸ φιλόμουσον κοινόν.

Ἐκ προοιμίων συγχάρομεν τὸν ποιητὴν, διότι καὶ τὰ λοιπὰ ἔργα
του θέλουν εὐωδιάζει βεβαίως τὴν γοητεῖαν ὅλην τῆς Ἰονίου Πλειά-
δος, μέ τὸ αὐτὸ αἶσθημα καὶ τὴν αὐτὴν χάριν γεγραμμένα.

Ο ΨΑΡΑΣ ΚΑΙ Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ ΤΟΥ.

Ἐκ τῶν ἀνεκδότων Α. ΜΑΝΟΥΣΟΥ.

Φύσα, φύσα ζεφυράκι
Μὲ φτερούγα δροσερή·
Φύσα, φύσα τὸ πανάκι
Τῆς βαρκούλας μου καὶ σύ.

Καθὼς σχίζουν τὰ κουπιάμου
Τ' ἀσημόχυτα νερά,
Τρέχα σὺ περιστερὰ μου
Σ τοῦ πελάγου τὴν ἀγκαλιά.

Δὲν γυρεύω ἐγὼ ὁ καυμένος
Ἀπ' τὸν κόσμον θησαυρούς·
Πλούσιος εἶμαι, εὐτυχισμένος
Νὰ ψαρεύω σ τοὺς γιालούς.

Νύφη μου εἶναι αὐτὴ ἡ βαρκούλα
Ποῦ μὲ πέρνει σ τὰ νερά,
Μόλις ἔβγη ἡ χρυσὴ αὐγούλα
Ὡς ποῦ χύνεται ἡ νυχτιὰ.

Φύσα, φύσα ζεφυράκι
Μὲ φτερούγα δροσερή·
Φύσα, φύσα τὸ πανάκι
Τῆς βαρκούλας μου καὶ σύ.

Δὲν μὲ σκιάζουσιν τὰ σκοτάδια
Καὶ τῆς θάλασσης ὁ ἀφρός·
Ἔχω τ' ἄστρα συγγενάδια
Εἰς τὰ βᾶθρον τῆς νυχτός.

Καὶ τ' ἀθῶον τὸ φεγγαράκι
Ποῦ μ' ἀγάπη ἀδελφική·
Τὸ φτωχόν μου τὸ πανάκι
Λὲς ποῦ σκύφτει καὶ φιλεῖ.

Τ' ἀηδονάκι ἀκούω μονάχον,
Ποῦ μὲ ἀνήκουστη λαλιά·
Ἀπ' τὸν ἔρημον τὸ βράχον
Ἐρωτεύει τὰ νερά.

Καὶ τὸ κύμα ποῦ περνάει
Τῆς βαρκούλας τὸ πλευρό·
Ὡς κι' αὐτὸ μὲ χαιρετάει
Μὲ χαμόγελο γλυκό.

Φύσα, φύσα ζεφυράκι
Μὲ φτερούγα δροσερή·
Φύσα, φύσα τὸ πανάκι
Τῆς βαρκούλας μου καὶ σύ.

Ὀρφανὸ τὸ μαυρισμένο,
Σὺν τὸ πέλαγον ποῦ σχιῶ·
Ψωμὶ ναῦρων τιμημένο
Μὲ τὸν κόπον μου ζητῶ.

Δίνει ὁ γλᾶρος ποῦ πετάει
Εἰς ἐμὲ παρηγοριά·
Τὸ δελφίνι ὁποῦ βουτάει
Εἰς τὴν πλώρη μου ἐμπροστὰ.

Σ' τὸ πανί σου τώρα ἀφίνει
Κάθε ἐλπίδα τὸ κουπί,
Τρέχα, ὁ ζέφυρος σοῦ δίνει
Δροσερότητα ψυχῇ!

Μὲ τὸ κύμα τώρα παῖξε,
Φίλε δέλφινά καὶ σὺ,
Τρέξε γλᾶρε ὅπῃ σὼ, τρέξε
Σ' τὸ μικρό μου τὸ πανί.

Γειά σας δένδρα καὶ λουλούδια,
Μοσκομύριστο γιαλὸν,
Τάχα τὰ ὠμορφα τραγούδια
Θὰ γυρίσω νὰ σᾶς πῶ.

Τρέχει, φεύγει τ' ἀκρογιαλὶ,
Φεύγει σὺν τὴν ἀστραπή !
Δὲν γροικᾷ πλὺτ' τὸ πηδάδι,
Ἢ βερκούλα μου ἢ φτωχή !

Ἄστρο δλόχρυσον βοηθᾶτε,
Φεγγαράκι μου λαμπρὸν,
Πέστε ἀδελφια, ποῦ μὲ πᾶτε !
Μὴ μ' ἀφήστε νὰ χαθῶ !

Ἄχ βαστάτε αὐτὸ τὸ κύμα
Π' ἀσηκόνεται ψηλὰ,
Ἰὺχ ! αὐτὸ θὰ γένῃ μνημῆμα
Τοῦ καυμένου τοῦ φαρᾶ !

Ποιὸς τὰ νιάτα σου θὰ κλάψῃ;
Ποιὸς, ἀνίσως καὶ πνιγῇ;
Μαῦρα ροῦχα ποιὸς θὰ βάλῃ
Γιὰ τ' ἐσένα; ὦϊμέ, κανεῖς !

Χαίρου κόσμε τὰ καλὰ σου
Πλούτη, δόξα καὶ ὠμορφιαίς·
Ὁ φτωχὸς σ' τὴν ἀγκαλιά σου
Τρέχει μέραις θλιβεραῖς.

Χαίρου γῆς θεοπλασμένη
Γιὰ τὸν πλούσιον μοναχά,
Μία ψυχὴ βεστανισμένη
Τώρα σ' ἀποχαιρετᾷ.
